

izpredvidela, da tudi grof Herman in ž njim ves dvor misli o njenem zločinu. Ni si upala več iz sobe med ljudi, in še ob nedeljah, ko je šla v grajsko kapelo k službi Božji, bila je vsa zagrnjena. Opazila pa je, da so zvedavo pogledovali zanjjo in vseh očij so bile uprte na njeno osebo. Grozna muka za ponosno žensko!

Kar se je v gradu godilo z Virido, prišlo je le deloma med ljudi, zato so imeli toliko več prilike iz svoje domišljije dostavljati, česar so pogrešali v poročilu. Zvezali so skupaj najbolj čudne reči tako, da bi sami sebi ne bili mogli verjeti, ko bi bili stvar sodili pametno.

A to ljudsko natolcevanje in zaničevanje bi bila Virida še prenesla, ker ni vsega vedela in si niti misliti ni mogla, kaj o njej govore; a dobila je udarce tudi od svojih sinov, od tistih, za katere je vse storila kot dobra mati.

Koliko je storila Virida za svojega prvorojenca knežiča Viljema! Zaročen je bil s kraljičino Hedviko Poljsko. Mati je vse storila, da bi bil njen Viljem pravi cvet viteštva, vreden po vsem poljskega kraljevega prestola. Pa prišlo je drugače.

Dobil je Viljem tekmeča — vojvoda Jagelona Litvanskega, kateri se je potezal za roko kraljičine Hedvike. Ko bi bil oče vojvoda še živel, bil bi branil pravice svojega sina; mati pa tega ni mogla, tudi ji niso povedali, kaj se plete na Poljskem, svak Albreht pa ni hotel ničesar storiti za stričnika. Tako je prišlo, da je kraljičina vzela Jagelona, knežič Viljem pa je imel škodo in sramoto skupaj.

Ko je vse to zvedela mati, bila je seveda potrta; a prenašala je nesrečo še dokaj udano, saj se je bila že privadila hudim udarcem božje previdnosti. Mlada kneza pa je to jako jezilo, in ker se ni znal in hotel premagovati, izkušal je svojo jezo stresti nad onimi, ki so zakrivili njegov poraz.

Na Dunaju pa so knežiča pregovorili, da je vsega kriva njegova mati, katera se vedno vtika

v druge reči, za to pa ne skrbi, za kar bi morala. Viljemu sicer to ni šlo kar précej v glavo, ker je videl in slišal, koliko se je mati zanj trudila; da bi torej bila sedaj zamudila braniti

njegove pravice, to se mu je dozdevalo čudno. Iskal je vzrokov, pa dolgo ni mogel najti za-

da bi bilo resnično. Toda dvorjani so mu potrjevali govorjenje in ko se je začetkom poletja

Umor Galeazza M. Viscontija v milanski stolnici. (Karton Sim. Ogrina.)

dostnih. Kar prinesó glas o graški preiskavi in raztresejo natolcevanje o njegovi materi, da je zapletena v umor lastnega očeta. Sina je to govorjenje neizrekljivo bolelo; ni mogel verjeti,

vrnil na Dunaj stric Albreht, potrdil je tudi on, da ni mati brez krivde. V Viljemu je kar vrelo. Sram ga je bilo, da mu je nevesta postala nezvesta, sram, da tako govore o njegovi materi.